

Mezarlık Hikayeleri 1

Hamdi Ekmen

Mutlu
Yuva

Boşa geçen
hayatlar müzesi..

Mezarlık Hikayeleri – 1

Mutlu Yuva

Yazan

Hamdi EKMEN

Tamamen ücretsizdir, kaynak gösterilerek çoğaltılabilir, ticari bir amaç dışında basılı kopyaları oluşturulabilir. Diğer tüm telif hakları yazara aittir.

www.hekmen.com

Bu ilk e-kitabımı bana en büyük desteği sağlayan aileme ithaf ediyorum.

Okuyarak ve paylařarak desteęini hissettirenlere sonsuz teřekkürlerimle...

Bölüm 1 : Giriş

Sehrin karmasasından uzak olabildiği tek yer, evinin hemen karsısındaki mezarlıktı. Kafa dinlemek istediği zaman oraya gider, hiç tanımadığı bir komşusunun mermeri basında oturur ve saatlerce düşünürdü. Belki oranın sakinleri de ilham verirdi ona, oyle ya, yılların tecrubesini kazanmış ve cogu da bu tecrubelerle birlikte mezara gomulmustu. Çok az insan tecrubesini nesilden nesile aktarabiliyor diye düşündü.

Boşa geçen hayatlar müzesi..

Bulunduğu yerden tepedeki radyo direklerini gormekte zorluk çekiyordu. Sis, bir carsaf gibi gokyuzunden inmekte ve direklerin uc noktalarını gizlemekteydi. Inceden yağmur ciseliyor ama islatmıyordu.

Simdi buradan cikip eve gitsem yine ayni sikintilar, problemler, gereksiz tartismalar ve hatta kavgalar olacak diye düşündü. En iyisi, uyumasini bekleyeyim dedi.

Saatler saatleri kovaladiktan sonra hava iyice karardi. Kargalar bile dolasmayi birakip mezarlıktaki çam ağaçlarının dallarına dizilmişlerdi. Karanlığın içinde yüzlerce minik göz onu izliyordu. Korku da, hissedebileceği duygular arasından silinmişti, aşk gibi..

Saatler tam gece yarısını gösterirken mezarlığın çıkis kapisina yönelmek istedi. Ancak tüm kargaların aniden havalanması ile saskina dondu ve etrafına daha dikkatli bakmaya başladı.

Karanlığın içindeki arka taraflardan bir isik huzmesi yayiliyordu, önce mezarlığın aydinlatmalari sandi fakat isigin hareket ettigini gorunce oldugu yerde donup kaldi. Hareket etmek istemedi, isigin kaynagini kestirebilmek için daha dikkatli bakti ama gözleri de ona ihanet ediyordu. Uzagi çok net goremeyi için isik kaynagina yaklasmak zorunda kaldi.

Bir kac adim attiktan sonra "kim var orda?" diye seslenmek istedi, ama uzun suredir agzini acip konusmadigi için bogazini temizlemekle yetinebildi. Hemen pesinden daha gür bir sesle tekrar denedi: "KIM VAR ORDA!?"

Işığın hareketi birden durdu. Kulakları sağır eden bir sessizlik vardı, gecenin sakinleri bile çit çıkarmıyordu. Cesaretini toplayip isiga iyice yaklasti. Yıllar oncesinden kalma bir mumlu fener, iri yari birisi tarafından tutuluyordu. Bu saatte kim olabilirdi? Mezarlık bekçisi Şalom amcanın çocuklarından

birisi miydi? Kotu niyetli, mezarliga el bombasi yada silah saklamaya gelmis birileri de olabilirdi! Ikinci kez sormaya cekindi, sustu, oylece bakakaldi.

Mumlu fenerin isigi adamin yuzunu aydinlatmiyordu. Orada sadece ikisi bulunduгу icin, belli belirsiz sesin adamdan geldigini hemen anladi. Uzun suredir konusmuyormus gibi sessiz ve sakince selam verdi genę adam..

Titrediginin yeni farkina varmistir, kalbi korkmamasir gerektigini soylese bile bilincalti titremeleri baslatmistir. Karsimdaki adam selam, yani benden sana yalnız iyilik gelir kelimesini kullandıktan sonra bile zor rahatladı. Belli belirsiz "aleyküm selam" diyebildi ve sag elini hafifce yukari kaldirdi.

Adam basini hafif egerek buna karsilik verdi. Sonra mezarligin cikis kapisina dogru yurumeye basladi. Ben de pesinden gitmeliyim dusuncesi gec de olsa aklina geldi ve adami takip etti. Sanki gece yuruyen bir kervanın pesine takilmis, evine donen bir tuc-car gibi hissetti kendini..

Bölüm 2 : Kendini Arayan Adam

Genę adam aniden durdu ve karsi binayi gozetlemeye basladi. Tam da onun oturduğu ikinci kati izliyordu. Penceredeki los isik iceridekinin hala oturduğunu gosteriyordu. Sonra isik sondu. Herhalde eşim uyumaya karar verdi diye dusundu.

Adam arkasina donmeye tenezzul etmeden bir seyler mirildandi. Iclerinden "rahatlik versin" kelimelerini zorlukla secebildi. Sonra arkasini döndü ve goz goze geldiler. Normalden biraz uzun boylu, genis vucutlu, omuzlarina kadar ve bakimli saclari olan bir erkek cocuguydu. Tahminen otuz yaşlarında gibi gosteriyordu.

Sonunda merakı korkusunu yendi ve genę adama "buralı mısınız?" diye soruverdi.

Adam kısa ve belli belirsiz bir gulumsemeden sonra "evet, dogma buyume buraliyim" diye cevap verdi.

"Sizi bugune kadar hic gormemis olmam cok garip" diyerek suphelendigini belli etti, adam ise sakince durumu aciklamak istedi ve "gündüzleri pek evden çıkmam, sadece geceleri burada kafa dinlemeye gelirim" dedi.

Bu cevap onu pek tatmin etmedi, mahalleden olsa mutlaka gündüz yada gece bir yerde karşılaşırlardı. Babasının babasi da aynı yerde yaşamış, yaşlanmış ve ölmüştü. Hatta bu mezarlikta yatıyordu.

Onceleri sakin duran genę adam, artık konuskan biri haline donmustu. "ben sizi bir yerden taniyor gibiyim, sanirim cocuklugumda gormustum" dedi.

Belli belirsiz agiz hareketleriyle "olabilir" diye cevap verdi, gozleri de adami bastan asagi suzuyordu. Insandaki korku ve tehlikeden korunma ic gudusu bu kontrolleri kendiliginden yaptiriyordu.

"Ben de gecenin bu saatinde konusacak birilerini ariyordum. Ama buradaki herkes cok yorgun olmalı ki hepsi uyuyor" diyerek ortami yumusatmaya ve genc adamin tepkisini olcmeye calisti.

"Yaşadığı halde ayakta uyuyanlar daha kötü durumdalar bence" diyerek belli belirsiz bir gulucuk atti genę adam..

Sonra ikisinin de gozu etrafta gezinmeye basladi, bos bir bank gorduler ve oraya gidip oturdular. Genç adam sadece onune bakiyordu, sanki buralar ona sıkıcı ve siradan geliyordu. Ancak o korkuyordu, gozlerini bir adama ceviriyor, bir etrafi gozetliyordu.

"Bu dunyada iyiler fazla uzun yasamiyor, kotuler ise aci cekmeleri icin uzun bir hayatla cezalandiriliyorlar!" diyerek sert ve felsefi bir cumle kurdu genç adam..

Bu cümleden rahatsiz olmuş gibi gozlerini tek bir noktaya dikti ve goz kapaklarini daha hizli kırparak derin düşünmeye basladi. Icinden konusuyormus gibi, kafasini çevirmeden yukarı aşağı hafifçe salladı. Gozleri hala ayni noktadaydi. Alaca karanlikta belli belirsiz bir nokta..

"Baska cocugunuz var mi?" diye sordu genç adam..

Cocugu oldugunu daha soylememisti ki! Daha dogrusu hic olmadigini, karisi ile defalarca denediklerini, tibbi butun imkanlari kullandiklarini ve buna ragmen bir sonuca ulasamadiklarini anlatmamisti. Bu sadece bir tahmin yada rasgele soruydu diye düşündü.

"Nasıl?" diyerek kafasi ile vucudunu genc adama dogru cevirdi. Digeri hic istifini bozmadan, "sizin yasinizda birisi bu saatte tek basina ve karisini evde yalnız birakarak disarida geziyor, ya cocuklardan ya da karinizdan uzaklasmak istiyorsunuz diye dusundum" dedi.

Uzaklasmak degildi aslinda, biraz kafa dinlemekti. O kavgada kapiyi cekip kendini disari atmasaydi ikisinin de cani yanabilirdi. Bir şeyleri birlikte başaramamanın acısını örtbas edemiyorlardı artık, suçlamalar da kavgaları körüklüyordu. Her akşam alınması gereken bir rövanş vardi ve her akşam kendisi deplasmanda, eşi ise ev sahibi takımdı.

"Kendi dertlerimle sizi yormayayim" dedi kibarca..

Genc adam ısrarcıydı "madem sizi gecenin bu saatine burada yalnız görebildim, bana anlatmanızın bir sakıncası yok. Belki de kaderiniz böyle, hayırlara kapi acilir bakarsiniz" diyerek umut verdi.

"Eh oyleyse kafanizi sisirmeye baslayayim, gece uzun" diyerek gulumsedi. Bir yandan da kol saatine bakiyordu, geceyarısından sonra akrep ve yelkovan ilk kez ayni yerde bulusmustu.

"Karimla hicbir sey ilk gunki gibi degil. Ben o gunleri ozluyorum. Daha hic bir seyin farkında degildik, dertlerin bile.. O yuzden de cok mutluyduk." dedi.

Genc adam sanki anlatılanlari kendi yaşamis gibi kafasini salliyordu ve tasdik ediyordu. Kisa bir sessizlikten sonra evlilikini anlatmaya devam etti.

"Sonra bir cocuk yapmaya karar verdik ve bir turlu basarili olmadik. İlk cocugumuz uc aylıkken düşük oldu. Sebebi nadir gorulen bir kan uyusmazligiyim. İkinci ve ucuncu denemelerimiz de o kadar bile ilerleyemedik, doktor kontrolunde gebelikler sonlandırildi." diye anlatti.

Genc adam kisa bir sessizlik sonrasında "gercekten uzuldum" diyebilirdi.

"Biz de uzuluyorduk ama icimizde sakliyorduk. İkimiz de birbirimizi dusundugumuzden mi yoksa zayıf görünmek istemedigimizden mi bilmiyorum.. Sonralari bir suçlu aranmaya baslandı, çevreden insanların da bu arayışta büyük katkıları oldu. Bir kac kez boşanmaya karar verdik. Bir seferinde, bana çocuk verebilecek daha mükemmel bir kadını hakettiğimi soyleyedi. Tam tersini ben ona soyleyemedim, ona âşıktım, baska biriyle dusunemiyordum kendimi yada onu.."

Sanki psikologunun haftalık seansında gibi hissetti bunlari anlatirken. Genc adam sessizce ve huzurlu bir durusla onu dinliyordu. Nedense anlattıkca anlatasi geliyordu, icine attıkları bugün topluca disari cikiyordu.

"Peki ona aşık olduğunu hiç söylüyor musun?" dedi genç adam.

Bunu söylemesinin bir faydası olmayacağını düşünüyordu ama bunu açık açık anlatamazdı. Her erkeğin yaptığı gibi kendince haklı bir tarafı göstermek için "ben sevdiğimi söylemesem bile ona gösterdiğim ilgiden bunu anlaması gerekmiyor mu?" dedi.

Genç adam ise "Soruya soruyla cevap vererek bir yere varamazsınız, hislerinizi saklamayın" diyerek tekrar o hafif gülümsemesini yaptı.

Bunun üzerine adam kendini yorgun hissettiğini söyleyerek mücadele istedi ve mezarlıktan çıkarak hemen karşı binadaki evine geçti. İçeri girdiğinde eşi üstünü örtmüş yatıyordu, nefes alıp verişini duyulmayacak kadar hafifti. Işığı yakmadan, pencereden içeri giren dolunayın loş ışığında pijamalarını giydi ve yorganın altına girerek yattı.

Tam o esnada yüzü pencereden süzülen hafif ışığa dönük eşinin gözleri birden açıldı. Sanki hiç uyumamış gibiydi, bir şeyler düşünüyordu. Ama adam bunun farkına asla varamazdı.

Bölüm 3 : Yalnızlığa Bir Son

Adam sıkıntılı ve kavgalı akşamlarda evden kaçarak mezarlığa gitmeyi alışkanlık haline getirmişti. Nasıl oluyorsa her gittiğinde aynı fenerli genç ile karşılaşılıyordu. Genç adam, yaşından beklenmeyecek olgunlukta ve bekar bir erkeğin tecrübe edemeyeceği tarzda konulara yaklaşıyordu. Herhalde iyi bir gözlemci yada iyi bir okuyucudur diye düşündü.

"Öfkenize yenilerek kırdığınız bir kalbi tekrar kazanabilirsiniz, ilk başlarda eskisi gibi sanırsınız ama zamanla yapıştırdığınız çatlaklar büyümeye ve kalpler yeniden ayrılmaya başlar" diyordu genç adam.. "Asla karşınızdakini suçlamayın, zaferlerin sahiplenmek istediğiniz gibi başınıza gelen kötü şeyleri de kendinizden bilin ve tekrar yaşamamak için önleminizi alın" diye devam etti. Tam bir hatipti, karşındaki insanın hislerini nasıl oluyorsa seziyor, ona göre konuşuyordu.

Bu tavsiyeleri duydukça adamın kendine olan güveni ve eşine olan saygısı arttı. Artık kavgaları fazla uzatmıyor, nasıl olsa geri çekilen ve kapıdan çıkıp giden kendisi olacağı için gereksiz tartışmalara girmiyordu. Bu hareketiyle eşinin de saygısını ve sevgisini yeniden kazanmaya başlamıştı.

"Erkek ağırbaşlı olur, az ama öz konuşur, eşinin her dediğine cevap vermek zorunda değildir" diye akıl veriyordu genç adam.. Gerçekten de en az kavga ettikleri akşamlar, cevap yetiştirme zorunluluğu hissetmediği zamanlardı.

Geceleri dertleştiği günün ertesi sabahı daha mutlu uyanıyordu. Bazen kahvaltı hazırlıyor ve eşini de çağırıyor, birlikte kahvaltı yapıyorlardı. İlk zamanlar bu hareketleri şaşkınlıkla karşılanırsa da, bir süre sonra normal bir hal aldı. Artık eşi ondan önce kalkıyor ve kahvaltılarını hazırlıyordu.

Araları düzeldikten sonra mezarlığa daha az gider olmuştu. Akşamları kavgasız gürültüsüz geçtiği için evden pek çıkmıyordu. Bazı günler işten çok yorgun geliyor, salondaki kanepede uyuyakalıyordu. Sabah kalktığında üzerinde üşümesin diye örtülmüş bir battaniye buluyordu.

O gece evden kavga ederek çıkmayalı neredeyse bir ay olmuştu. Sadece meraktan ve genç adam ile sohbeti özlediğinden evden çıkmak ve mezarlığa gitmek istedi. Nereye gittiğini soran eşine bir arkadaşına bakıp geleceğim diye cevap verdi.

Kapıdan çıkıp karşı yoldaki mezarlıktan içeri girdiğinde yine sessizlik ortalığa hakimdi. Ama bu sefer kargalar yoktu, onların yerine ağaç dallarının hafif bahar meltemiyle sallanışının hışırtıları gelmişti. Etrafa bakındı, genç adamı görmek istedi ama bir saate yakın beklemesine rağmen giden gelen yoktu.

Biraz meraklanıp mezarlığın arka taraflarına, genç adamı ilk gördüğü yerlere doğru bakınmaya başladı. Sonunda o siyah demir korkuluklarla çevrilmiş mezarın, yani genç adamın elinde fenerle beklediği alanın önüne geldi. Zaman, herşeyi silip süpürdüğü gibi mezar taşındaki yazılara da acınamıştı. Mermerin kabartma olarak kazınmış yazılarını görebildiği kadarıyla okumaya çalıştı.

"Adem Toprak D.1329 Ö.1977"

Burası babasının babasına ait mezardı. Hicri takvimi bilmeyen birisi düz mantıkla altı yüz yıl yaşamış diyebilirdi fakat doğumu hicri ölümü miladi takvime göre yazılmıştı ve bu yalan dünyada sadece altmış altı yıl yaşamıştı. Altmış altı koca yıl, neler sığdırmıştı kim bilir?

Babasından duyduğuna göre dedesi eşile hiç tartışmaz, onunla çok iyi anlaşır. Zaten ölümünden sonra eşi de fazla dayanmamış, altı ay kadar sonra üzüntüden vefat etmişti. Babasının günlerce yan mezarın sahiplerini ikna etmeye çalışıp, annesini de oraya defnetme çabaları sonuçsuz kalmıştı. Maalesef babannesinin mezarı memleketinde, buradan çok uzaktaydı. Dedem burada ne kadar yalnız kalmış diye düşündü.

Genç adamın gelmeyeceğine kanaat getirdikten sonra eve gitmeye karar verdi. İçeri girdiğinde eşi mezarlığa bakan pencereden dışarıyı izliyordu. Onu farketmemiş gibi gözünü dışarıdan ayırmadı. Eşine usulca sokulup iki omzundan tutarak sarıldı ve "Ne yapıyorsun hayatım?" diye sordu.

"Seni izliyordum hayatım. Yaklaşık bir ay öncesine kadar her kavga edişimizden sonra evden çıkıp gidiyordun ve ben seni çok merak ediyordum. Yatıyormuş gibi yapırı şıkları söndürüyor ve perdenin arasından saatlerce seni izliyordum. Nihayet mezarlığın kapısından çıkıp eve yöneldiğini görünce de hemen yatağa girip uyuyor numarası yapıyordum." dedi ve tüm bunları hiç gülümsemeden, üzgün ve ağlamaklı bir ses tonuyla anlattı.

"Gerçekten beni hep önemsiyor muydun?" diye şaşırarak sordu adam.

"Evet, seninle ne kadar tartışsam, ne kadar kavga etsem de sen evimin direğisin, erkeğimsin.. Gecenin o vaktinde sen dışarıdayken ben nasıl uyuyabilirdim?" dedi kadın..

Adamın yüzünde şaşkınlıkla karışık aptal bir gülümseme yerleşti ve konuşurken bile kaybolmadı.

"Senin yanımda olduğumu biliyordum hep, hissediyordum" dedi.

Kadın ise kaşlarını meraklı bir tavırla çatarak soru sormak üzere kocasına döndü. "O halde benimle konuşuyormuş gibi mi yapıyordun her akşam o mezarlıkta?" diye sordu.

"Hayır hayatım, çok sevdiğim ve zamanla ısındığım genç bir adam bana eşlik ediyordu. Şu gördüğün bankta oturup dertleşiyorduk" diye eliyle işaret etti pencereden..

Kadın pencereden dışarı göz ucuyla baktı, geri döndü ve kocasına söylemeye tereddüt edercesine bakarak "Hayatım, ben seni her gece buradan gözlüyorum ve her gece sen o bankta yalnız oturuyordun" dedi.

Adam önce hafif gülümseyerek gözlerini dışarı kaçırdı, sonra etrafındaki farklı noktalara kısa bakışlar atarak şaşkınlığını ifade etme fırsatı buldu. "Nasıl yani? Bu imkansız, orada dertleştiğim insan bir başkasıydı, elindeki fenerin ışığını da mı görmedin?" diye sordu.

"Ne bir ışık, ne de bir başkasını görmedim yanında" diyerek tedirginliğini ses tonuyla ifade etti kadın..

Bunun üzerine adam şaşırды, bir süre daha duraksadı ve sonrasında eski aile albümünü almak üzere yatak odasındaki dolaba yöneldi. Yatağın üzerine oturup albümü açtı ve siyah beyaz fotoğrafları incelemeye başladı. Albüm o kadar eskiydi ki, sayfaları açılırken kopacakmış gibi sesler çıkartıyordu. Bir kaç sayfa geçtikten sonra siyah beyaz, yüzü nur gibi parlayan bir vesikalığa bakakaldı.

Bu fotoğraf babasının babasına aitti ve yaklaşık seksen senelikti. Yani karşıdaki mezarlıkta yatan dedelerinin gençlik fotoğrafıydı. İnce ve uzun burnu, geniş kulakları ve gür saçları ile babasının gençliğine de çok benziyordu.

Ama en çok da, üç aydır mezarlıkta kendisine eşlik eden, eşiyle arasındaki problemleri birer birer çözmesine yardım etmeye çalışan, gönül bağı kurduğu ve tecrübelerinden faydalandığı genç adama benziyordu..

Hatta ta kendisiydi!

Bu e-kitap ticari bir amaç olmadan ücretsiz olarak paylaşılabilir ve çoğaltılabilir.

Tüm hikaye 5486 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu ile Türkiye 'de koruma altına alınmıştır.

Soru, istek ve eleştirileriniz için yazarın web sitesine girebilirsiniz.

Web: www.hekmen.com E-posta: i@hekmen.com

Copyright 2013 (c) Hamdi EK MEN